

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci **žalobce: O. S.**, státní příslušník Ukrajiny, t. č. v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Tř. Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2015, č. j. OAM-280/LE-BE02-LE22-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Filipu Schmidtovi, LL. M., advokátu se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto ustanovení z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §

14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu, v souvislosti s § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu, a navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

V následném doplnění žaloby zástupce žalobce uvedl, že nemohl v plném rozsahu fakticky dostat požadavku výzvy soudu k odstranění vad žaloby, neboť se nemohl seznámit se správním spisem, jenž nebyl v době, kdy byl ustanoven, součástí spisu soudního. Domnívá se proto, že by soud měl po opatření správního spisu žalobce znovu vyzvat k doplnění žaloby.

K věci samotné uvádí, že závěry žalovaného nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu. Pro posouzení doplňkové ochrany z hlediska reálnosti nebezpečí vážné újmy je namístě, aby zdroje ze země původu byly co nejaktuálnější. Správní orgán ovšem v rozhodnutí vydaném dne 23. 3. 2015 vychází ze zprávy OBSE z dubna 2014 a stejně staré zprávy Ministerstva zahraničních věcí. Prakticky absentují zprávy zabývající se aktuální situací v oblasti dodržování lidských práv. Situace na Ukrajině se z povahy věci mění rychle, takže odkazovat se na příměří mezi stranami, ač je z aktuálního zpravodajství zřejmý opak, považuje žalobce za porušení § 3 správního řádu.

Žalobce dále uvádí, že podle všech informačních zdrojů na Ukrajině dochází a docházelo k občanské válce mezi ukrajinsky mluvícím a ruský mluvícím obyvatelstvem. Ozbrojený konflikt na Ukrajině stojí každý den mnoho životů, jde jak o vojenské profesionály, tak o civilní obyvatelstvo. Na denním pořádku jsou únosy, vraždy, mučení, letecké útoky ukrajinské armády, bombardování a podobně. Ačkoliv se největší nepokoje koncentrují na východě a jihovýchodě Ukrajiny, ani ve zbývajících částech země nelze situaci označit jako bezpečnou. Žalobce odkazuje na zprávu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, podle které došlo dne 6. 7. 2014 k ozbrojenému útoku na poklidné shromáždění na hlavním náměstí v Kyjevě, ve městě Mariupolu byly zabity desítky lidí a domovy cca 1000 lidí byly zničeny. Ukrajinský prezident Porošenko hned po svém zvolení prohlásil, že v jeho zemi je válka a je třeba vojenskou aktivitu ukrajinských složek dále vystupňovat a odpor separatistů násilím zničit. Konflikt stál do současné doby život již několik tisíc lidí, přičemž je zjevné, že mírové dohody nejsou naplňovány. Tyto skutečnosti žalobce prokazuje odkazy na zprávy z internetových stránek Lidových novin.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nevěnoval pozornost žalobcem tvrzeným důvodům ve vztahu k otázce humanitárního azylu. Jak poukazoval již ve správním řízení, žalobce má jediného rodinného příslušníka na území České republiky, kde žije již 7 let. Na Ukrajině nemá vazby, ani zdroj příjmů a obživy. Jakkoliv jsou tyto otázky nedostatečné pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, měly by být správním orgánem minimálně hodnoceny v otázce azylu tzv. humanitárního.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že námitky žalobce ohledně nezjištění skutečného stavu věci v předcházejícím řízení, považuje za liché. Zjištění skutkového děje, na základě kterého žalovaný své rozhodnutí odůvodnil, považuje za řádně, úplně a objektivně zhodnocenou. Podstata žalobcova azylového příběhu je vyjádřena v jeho opakovaném prohlášení, že do České republiky přijel již v roce 2007 za prací a za novým životem. Upozorňuje na skutečnost, že žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně až poté, co byl zadržen cizineckou policií, tedy v situaci, kdy byl ohrožen správním vyhoštěním z důvodu dlouhodobého ilegálního pobytu na území České republiky. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné relevantní skutečnosti svědčící o hrozbě závažné újmy v případě nuceného návratu žalobce do země jeho původu. Žalovaný podle svého názoru

nesporným způsobem doložil neexistenci azylově relevantních důvodů v případě žalobce, jehož skutečným motivem je snaha o legalizaci jeho pobytu na území ČR.

K námitce nezákonnosti neudělení doplňkové ochrany žalovaný odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, a ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 38/2008, ve kterých jmenovaný soud uvedl, že k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené v § 14a odst. 1 zákona o azylu. V případě žalobce však tyto podmínky naplněny nejsou. Země původu žalobce je z pohledu standardů požadovaných § 14a odst. 1 zákona o azylu hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země. Ve spisovém materiálu je nesporným způsobem doloženo, že žalobce nepatří do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity a tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace žalobci hrozícího svévolného násilí vyžadovaná v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný trvá na tom, že jeho rozhodnutí je řádně podloženo potřebnými podklady a to i co se týče námítky nebezpečí vzniku vážné újmy. Vznik této újmy je vázán na dvě kumulativní podmínky, jež v případě žalobce nejsou splněny. Co se týče námítky neudělení humanitárního azylu, žalovaný opouje, že na jeho udělení není právní nárok ani subjektivní právo. K tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2004, č. j. 3 Azs 12/2003, a ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003. Žalobcem uváděné obtíže stran obživy a možnosti seberealizace se za důvody hodné zvláštního zřetele stran odůvodňující udělení humanitárního azylu nepovažují. Žalobce nesplňuje ani podmínku zdravotního stavu či vysokého věku, jím uváděná námitka je tedy dle názoru žalovaného právně irelevantní.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 18. 12. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem, křesťanského vyznání. Na Ukrajině žil v T. ve Lvovské oblasti, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Nemá nárok na starobní důchod ani jinou sociální dávku. Jeho zdravotní stav je dobrý. V Čechách žije od července 2007, žije jako zahradník. O mezinárodní ochranu žádá, protože na Ukrajině nikoho a nic nemá a v Čechách má bratra. Do země původu by se mohl vrátit, ale nechce, protože se nemá kam vrátit, není tam práce a je tam špatná politická situace.

V průběhu pohovoru žalobce doplnil, že do České republiky přicestoval na polské vízum, zamířil však hned do České republiky, protože každý říkal, že je to zde lepší než v Polsku. Vízum mělo platnost půl roku, poté zde byl jen s cestovním dokladem. Svého ilegálního pobytu zde si byl vědom, nevěděl však, jak ho upravit. Bratra se nezeptal, protože spolu ze začátku moc nekomunikovali. Nejdříve ani nevěděl, že zde bratr také je. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, ale on neodcestoval, protože se na Ukrajinu vrátit nechtěl. Původně chtěl vydělat nějaké peníze a vrátit se, ale po smrti matky už by raději chtěl žít zde. Na Ukrajině žije již jen jeho otec, s tím se však od doby, kdy se rozešel s matkou, nestýká. Nikdy neměl ve vlasti problémy se státními orgány, soudy, policií, armádou, ani kvůli rase, národnosti, pohlaví, či náboženskému přesvědčení. Do odchodu ze země neměl žádné problémy. O mezinárodní ochranu požádal poté, co ho policie poučila, že má takovou možnost. Na Ukrajinu se nechce vrátit, chce žít zde v ČR s bratrem, který je teď jeho jediná rodina.

Podle správního spisu pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí zprávu mezinárodní organizace Amnesty international „Trest smrti“ z března 2014, zprávu zvláštní pozorovací mise OBSE na Ukrajině ze dne 23. 4. 2014, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině

ze dne 1. 7. 2014, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014-LPTP, o aktuální bezpečnostní, politické a ekonomické situaci na Ukrajině, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP, o politické situaci na Ukrajině, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny a dalších tématech a nedatovaný výpis z Infobanky ČTK, jehož poslední zpráva je ze dne 14. 1. 2015.

Dne 16. 2. 2015 žalobce podepsal protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí, přičemž nenavrhoval žádné další doplnění. Dne 23. 3. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, které je nyní napadeno správní žalobou.

Pokud jde o procesní postup soudu v této věci ohledně odstraňování vad žaloby, je třeba nejprve poukázat na to, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 4. 2015. Lhůta pro podání žaloby činí v případě žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany 15 dnů od doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Nezbytnou obsahovou náležitostí žaloby je formulování alespoň jednoho žalobního bodu – tedy tvrzení, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z § 71 odst. 2 s. ř. s. plyne, že rozšířit žalobu o nový žalobní bod lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby. V dané věci podal žalobce včas tzv. blanketní žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod. Tato vada žaloby ji činila neprojednatelnou. Dříve, než soud žalobu odmítl, pokusil se o odstranění jejích vad, jak ukládá § 37 odst. 5 s. ř. s., a vyzval žalobce usnesením ze dne 27. 4. 2015, č. j. 49 Az 49/2015 – 12, k odstranění vady žaloby spočívající v absenci žalobního bodu ve lhůtě 1 dne. Délka této lhůty byla odvozena od toho, že žalobce podal žalobu dne 15. 4. 2015, tedy 14. den lhůty pro podání žaloby. Současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, v důsledku čehož došlo ke stavení lhůty pro podání žaloby až do právní moci rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jestliže tedy 14. den lhůty pro podání žaloby došlo ke stavení jejího běhu, zbýval z ní ještě 1 den, který počal plynout právní mocí rozhodnutí o ustanovení zástupce žalobci, tj. dne 29. 5. 2015. Vadu žaloby spočívající v absenci žalobních bodů nelze odstraňovat po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 – 48, a dále rozsudek ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 – 56). Následkem výzvy k odstranění vad žaloby nemůže být prodloužení zákonem stanovené lhůty pro formulování žalobních bodů, po jejímž uplynutí nastávají bez dalšího účinky koncentrace řízení.

Žalobce odstranil obsahovou vadu žaloby a ve lhůtě pro podání žaloby na základě výzvy soudu doplnil žalobní body. Soud však nemohl vyhovět jeho požadavku a vyzvat jej k odstranění vad žaloby doplněním žalobních bodů znovu poté, co byl soudu předložen správní spis. Jednak pro takový postup nebyly splněny formální podmínky § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť vada žaloby již byla odstraněna, a žaloba se stala projednatelnou, jednak již v té době uplynula lhůta pro podání žaloby, tj. i lhůta pro vymezení žalobních bodů.

V doplnění žaloby žalobce soudu vytýká, že jej vyzval k odstranění vad žaloby, ačkoliv v době vydání této výzvy nebyl u soudu k dispozici správní spis. Soud nespátřuje v tomto postupu žádné pochybení. Je-li soudu doručena žaloba, z jejíhož textu je zřejmé, že trpí vadou, která brání jejímu věcnému projednání (např. neobsahuje ani jeden žalobní bod), musí se soud nejprve pokusit o odstranění vady žaloby. Teprve po odstranění vady žaloby soud postupuje podle § 74 odst. 1 s. ř. s. a doručí žalobu žalovanému, uloží mu, aby se k žalobě vyjádřil a předložil soudu správní spis. Zástupce žalobce mohl nahlížet do správního spisu u správního orgánu, který měl spis v držení v době, kdy byl žalobce vyzván k odstranění vady žaloby. Relevantní informace si mohl zástupce

žalobce opatřit přímo od žalobce, jenž v žádosti o ustanovení zástupce výslovně požádal, aby mu byl jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt. Tomuto požadavku soud plně vyhověl, neboť legitimně předpokládal, že výše jmenovaný je s případem žalobce již obeznámen, požádal-li žalobce výslovně o ustanovení tohoto konkrétního zástupce. Soud vycházel mimo jiné z toho, že ustanovený zástupce je advokátem, a tedy jako právní profesionál zná faktické postupy nezbytné k efektivnímu převzetí právního zastoupení.

Soud proto posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 12. 11. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Dle § 14 zákona o azylu platí: *“Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.”*

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí: *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.”*

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí: *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje [...] c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, [...]“*

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a jejím doplnění soud uvádí:

Obecná tvrzení žalobce uvedená přímo v žalobě, že v řízení byla porušena ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14b zákona o azylu doprovázená pouhým tvrzením, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany bez podložení těchto tvrzení jakýmkoliv dalšími argumenty, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované)

skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Za projednatelné žalobní námitky proto soud považuje pouze námitky uvedené v doplnění žaloby. Zde žalobce brojí zejména proti závěru žalovaného o bezpečnosti Ukrajiny, aktuálnosti a rozsahu jím shromážděných podkladů. K tomu soud uvádí, že žalovaný ve svém posouzení politicko-bezpečnostní situace v zemi původu žalobce vycházel z materiálů vyjmenovaných výše v části konstatující správní spis. Pro soud je v dané souvislosti zcela podstatná Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, která se zabývá posouzením mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině. Tato informace podrobně mapuje vývoj situace na Ukrajině, zabývá se problematikou vnitřně a externě vysídlených osob, možnostmi vnitřního útěku anebo přesídlení. Tato informace podle názoru soudu dostatečně popisuje situaci na Ukrajině a jde vzhledem k autoritě jejího zpracovatele a způsobu sběru informací o zprávu objektivní. Zpráva se týká období do 15. 1. 2015 a vzhledem k tomu, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 23. 3. 2015, netrpí zpráva deficitem aktuálnosti (v době vydání rozhodnutí žalovaného byla zpráva pouze 2 měsíce stará). Soud tedy uzavírá, že žalovaný shromáždil dostatek relevantních, přiměřeně podrobných a aktuálních informací o situaci v zemi původu.

Žalobce navíc při seznámení s podklady shromážděnými pro rozhodnutí jejich neaktuálnost nenamítal a nežádal ani jejich doplnění. Žádné důkazy pak nenavrhł ani v žalobě, respektive v jejím doplnění. Z žaloby není zřejmé, zda odkazy na zdroje, které jsou v doplnění žaloby uvedeny v poznámkách pod čarou, má soud považovat za důkazní návrhy. Tato forma je typická pro psaní studijních, kvalifikačních či odborných prací, nikoliv pro sepsí žalob a dalších podání ve věci samé advokátem. O řádně uplatněný důkazní návrh jde pouze tehdy, je-li z textu podání zřejmé (nepochybné), že účastník navrhuje provedení označené listiny k důkazu. To nelze z doplnění žaloby ze dne 29. 4. 2015 dovodit. I kdyby bylo možno poznámky pod čarou obsahující pouze odkazy na zahraniční webové stránky a tuzemské webové stránky považovat za důkazní návrhy, soud je neprovedl, neboť má takové doplňování dokazování za nadbytečné. Žalovaný totiž podle názoru soudu, jak již bylo uvedeno shora, shromáždil dostatek relevantních, přiměřeně podrobných a aktuálních informací o obecné politicko-bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce.

K situaci žalobní námitce směřující proti nedostatečnému zhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany soud uvádí, že se k situaci na Ukrajině v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně vyjadřoval a i nadále zastává názor, že hrozba zásahu ze strany vládních či

separatistických ozbrojených složek nehrozí na celém území Ukrajiny, ale týká se pouze určitých problematických částí (zejm. na východě země). V ostatních částech země nebezpečí ozbrojeného konfliktu nehrozí. Objektivně přitom není vzhledem k rozloze území Ukrajiny vyloučen přesun z nepokojných oblastí do oblastí konfliktem zcela nezasažených. Za vážnou újmu spočívající v ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu přitom nelze považovat situaci, pokud se místům ohroženým či postiženým ozbrojeným konfliktem lze vyhnout v rámci vnitrostátního přesunu. Soud musí v tomto ohledu souhlasit s argumentací žalovaného, že situace v zemi původu žalobce nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalobce je původem z lvovské oblasti, tedy regionu, jenž je z hlediska ozbrojených konfliktů bezpečný. Soud proto z výše uvedených důvodů v úvaze žalovaného o nenaplnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany pochybení neshledal.

Žalovaný dále brojil proti neudělení humanitárního azylu. K tomu je třeba obecně uvést, že „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“ – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55.

Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Popsané vady žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí je v této posuzované části zcela přezkoumatelné, není nesrozumitelné a rovněž netrpí vadou nedostatků důvodů. Žalovaný rozebral situaci žalobce. Na základě toho pak dospěl k logickým závěrům o tom, že k poskytnutí humanitárního azylu není důvod. Negativní jevy v případě žalobce (nutnost vrátit se na Ukrajinu, kde nežijí příímí příbuzní žalobce) však podle názoru žalovaného nedosahují takové intenzity, aby jeho případ byl posuzován jako případ hodný zvláštního zřetele. Jestliže žalovaný při svém rozhodnutí neporušil žádná procesní pravidla, ani jeho rozhodnutí nevykazuje znaky libovůle, nemůže soud tomuto závěru nic vytknout.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 27. 4. 2015, č. j. 49 Az 49/2015 - 12, ustanoven zástupcem Mgr. Filip Shmidt, LL. M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2. Odměnu ustanoveného zástupce byla stanovena ve výši na 8.228,- Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o částku odpovídající 21 % DPH. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praze dne 31. srpna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová